

რა ვერა ნაწიერი გამოადგება ვახუშტისა, პოლი და ამ შემთხვევაში, ვინდა თუ არა, შეადგინე „იერიის“ ფორმის და აუხსენი ავტორის მიზნით, რისთვის არა ჰქონდა იმის ნაწარმოები! ამ უნდა ჰქონდარი უთხრა—შენ არ გინახის ვა- ჰიორის არც თვით და არც ბოლო, ამიტომ გიჯობს დადგო კალამი ძირ- სისა,—ან არა და სრულდებოდა ვა- ხუშტის პირველი ლინის მიხედვით არა ვნა- რობით, თუ ძალიან არ გავიჭირეს საქმე, და ამიტომ ვამჯობინებთ ხმის ამოღებას—დედ, თითონ მწე- რალი მიხსენებ, რომ სხვა-დასხვა მი- წეხნა გამო ვერ დაიბედა იმისი შრო- მა. ამ სახით საქმე თითქო მშვიდ- ბინად უნდა თავდებოდეს. კარგის- პოდწინტი თავისთვის, რედაქცია კი- ლდე თავისთვის.

მაგრამ თქვენი არ მომიკლებო, ჩვენ მშვიდობით არაიენ დაგვეყენ და არ მოგეცა მოსტედა. ზოგს ჰგონია, რომ აღუდა პირად რამ მტერობა გვაქვს და იმიტომ არ ვებეჭადენა წი- წერებს. ზოგი ჰგონობს, რომ გეშურს იმისი ნიჭიერება და თანაც გვემინა- ნა, რომ იმისმა სხივებმა სრულდებით არ დაბნელონ ჩვენი პრაქის გუტე, ზოგს კიდევ რა ჰგონია და ზოგს რა. ჩვენ ისეთი მწერლებიცა გვყავს, რომ მეთათი რამდენჯერმე არ დაუწყე- ვდენ მათი შრომა, რადგან შიგ ვერა ენახეთ-რა საბელო, და შემდეგ წე- რილები გვიგზავნენ სხვათა სახელებით, რომ ვაგვარა—აჰ, ჩვენ პირადის მტრობით არა ვებეჭადებით, თუ სხვა რაიმე სახეობის გვექონდა. ჩვენდა სასიამოვნოდ, აღმოჩნდა, რომ შემე- დვის წერილების ბეჭდა შემადი- ბელი იყო და დაბეჭდეთ, თუმცა-კი ხელით ვიკანიით მათი ნაშრომი ავ- ტორები. მისი ისინი დარწმუნებულნი არიენ თავიანთი ტეხში: ჰგონიან მო- გეტყულებს, სეთა ხელმოწერილო- ბით შემოგვყავნენ და ყველანა- იძიხიან—ვემ, მზე, თუ ჩვენი მტე- რობა არ უნებს გულში რედაქციასა და არა გვეყენის. თუ-კი ენლა ისე- თებსა ეწერ, რომ იბეჭდება ვახუშტის, მაშინაც მე არ ვწერდებ მაშინ რაღა- ლმერთი გამოწერებას, რომ საგაზე-

თა ვერა დამეწერა, მაგრამ რასა იტ, უსამართლობა ყველანა ტრია- ლებს! აღრე თუ გვიან ეს პატრეცემულინი კაცი დარწმუნდებინა, რომ ტუთილად გვეწამებენ ამისთანა უსამართლობას. ჩვენ იმით არც გამოვუტელებთ. ეს შინაური პიარობა და შინაურულა- დე მიეცემა დღეიწყებას. მაგრამ რა- სე იტით იმ უნიქობაში, რომელსაც წარმოადგენს მთელი ვერდი ჩვენის „პატრეცისა“! აქ სწორედ არ ვიცი, როგორ დავხსნათ თავი ვერდი- ლელების სამღერეთსა. მოგიყვანიტს მადგალითს. ამ შემოღობაზედ მივიღებ ერთი ახირებული ნაწარმოები პოე- ტურის აღმართიანებისა, უცნაური ლექსით, სახელით „გოგის ქული“. ყველაფერზე მინახავს ლექსი, ბაზე, ცხენზე, იხენზე, მასარეს ლექსი თეთ- ცნობილ რუისს პოეტის ხეინიკურისა—ინდიკური“. მაგრამ თავის ლექსი ვერ მოგიფიქრებდი, რომ გოგის ქულ- საც შეეძლო ავლდებინა პოეტის სული და მეთა საზრდო მისს გარძი- ბიერის გულისათვის. კარვა მობრ- დლი ლექსი იყო. იწყებოდა ასე—

მატრუნა გოგის აჭეს კვდი,
მეტად გოგისა და მძაღლ მჭედი,
მშალოდ ეს არის გუდი,
რომ არ მჭურავს გვალსე ჭედი.

ამ ლექსის ბოლო თუ არა სჯობს და თავსა, არ ჩამოუყარებდებოდა:

გული იბიზება გოგმა,
მის ჭკა-სიდად კოჩმა (მჭერულად კაცი)
ხეო გოგმა, ნუ შეჭრებო,
თორემ გული მოგაჭრებდა.

ჩვენ გვეგონა, ავტორის საქმე გა- მოკლევია და უხარულდა ხუმრობისა. ლექსი დღეიწყების უთხო ჩაგვადებ. თორემ ნუ, ისეც, ავტორის სრულე- ბითაც ხუმრობა არა სწადებია. რის ხუმრობა! მის შემდეგ თურმე ერთი გულად ჰურეკლავს ჩვენს ვახუშტს და იქ ეძებს ამ ლექსსა და ამ კრე- ძო წერილს თავისადმი ამ ლექსის თაბაზედ, დიხანს ელოდდა, ბო- ლოს ედვარს მოითმინა და მოგვიბა- რა შემდეგის წერილითა: ,

გვა. ნუ დავიწყებთ, რომ საფრან- ვისა და გერმანის შორის კარგა ხა- ნია მტრობაა ჩამოყარდნილი და ეს მტრობა დღეს ხომ, როგორც ვიცი, უფრო გამწვავებულია. ეს მტრობა პოლიტიკური მტრობაა. საბედუ- ლო საფრანგეთის შეილა და, როგორც საფრანგეთის შეილა, არ შეუძლიან ისე გულ-დინჯად ილაპარაკოს, რომ მისე პოლიტიკაც არ ჩაუთრას. მე ეს ვარემოება მოვიხსენიე მხოლოდ სხვა- თა შორის და არა როგორც შეფერყველი საბუთი საბრუნ აზ- რის გამოხატვევად. საზოგადოდ უნ- და ვთქვათ, რომ საფრანგეთში არ მოსწონენ შემსაბი, ვერ კიდევ წაბ- სოლის საუფრუნი სახელ-განთქმული ვოლტერი უმეპირის ლთი, ვთუფლად კაცად სთვლიდა. დღესაც საფრან- ვეთში თეატრის უფთხით მცოდნე და დამხმარებელი, კრიტიკოსი სარსე, პირადი და გულ-ახად-ლად ამბობს: არც მომიწონს და ვერც ვამბოვი ჰამ- ლეტიო!..

ქმარა. საფლაღში მიინე მოვადე- ნოთა შემსაბის ძელები. ჩვენ წინა დღეს მეთრე სახელო- ვანი კაცი, იმევი ინგლისის შეილი. ამ ოცის წლის წინად დღეი ცელი-

მთხოვთ სულ-გრძობადობით და შიომანხეთის განხილვით გეგმა წერდა.

ამ წლის სექტემბერს გამოგზავნე ლექსი ავტორის კული, ნათარგმნი ჩემ მიერ. თქვენის გასულია უფრულემა არა ისისხარ მასზე. ნეტე ვიგადა; რა მუ- რიები არ დაბეჭდეს იგი! ნუ თუ ჩვენი არ იყო „იერიის“ ფორტაში ამის გამოცხადება? ეს ამისთანა არა პირველად მომდის თქვენის რედაქ- ტიისაგან: რამდენიმე გორგენობადენ- ვებია ჩემი, წამოადგინდნენ თქვენს წი- ნაზე, დაიბეჭდნენ ავღიჯების გამოტო- ვებით, რაცაც სრულიად საიდუმლოდ ჩრება დღესაც ჩემთვის!.. ჰეგელ ვე- ლოდა; ჰეგელ ვითმანე, მარა მოგეს- სეგებოთ, ბატონო ჩემო, მარტო დი- სტილიანს შეუძლია პირადმდე მო- თმნა. ამისათვის ნება მომიკლეთ ესა და გთხოვთ: ნუ თუ ჩემი წერილები, თქვენთან ვაბოვ ხაინდელი, იყენე მოკლებული ყოველი ღირსებისა და უფარისნი დასაბეჭდელ არა, ამაში ვერ დამარწმუნებთ მგონი! ეს-კი ნა- მდგად, რომ ერთა-კი არა, ასეც რომ არ დაბეჭდეს „გოგის გულისათვის“ და უფრო უფრულები, მათ მე ვერ გავაგებებ! მართალია, მე დიდი გა- ნათლებული და ნაწყდელი არა ვარ და კარგი მელმესეც ვერ ვიყენებ- ბა, მარა განა წუთისა სთვლში უკუ- ვად ღვიანია ერთ ხანში პირადი დი- სკებით და ცხოვრებათ ასწავლას?— დი- ასანდ, ჩემო ბატონო, ზოგი ეუ- ნიოსია, ზოგი—დღეს ნასწავლი ვარ- შოპიანს გამო, ზოგი პრეფი, ზოგი მდიდარი, ზოგი საწყდელ დასხვა-დასხვა. მამ თუ სხვა და უფრულები არ უნდა ეთ- რან უარესები,—ღარბი და საწყდელი როგორ ბეჭდენ ეს მდიდრებთან, ცხო- ვრებს! ანუ უსწავლავთ ნასწავლ და დაეფიქროს პირისაგან მარხა, სანამ არ შიომანხენ დიდს სწავლას? მარტო შემდეგ—და უნებია ნება გამოიხსენენ გვეყენსე განსკლავებისათ? საკვი- რველია, თქვენმა შვი-

თუნდა ნასწავლი პოეტებზე ვადლო. ნუ თუ ვთავთუფლი მოგანი თანსაწარ- დესე სწავლავს და ვაიანთ მოქმედებს ას- ნარეზზე? არა! მამ, თქვენის აზრით, უფრესები არ უნდა ერთი ლიტერა- ტურების რიტემში და მათი ნაწერე- ბი ლიტერატურაში ვინც სუსტები და დაწარულები ვართ, ყველა უნ- და მოვიხილოთ კაცობრიობის ხსენე- ბილენა?

— უკვდავად, მოსხიხის-კი რა მო- გასქნო. ბატონი ფხვლად ასე ბრძა- ნეს: იყავი ტურა, იყავი უსწორი, მდიდარი, პრეფი, მხენ და ჰეგონი, მაგრამ უფრესად არ ვამბობ, რომ შენ წარ მხოლოდ განმარანი!

განს ჩვენ (მე ვამბობ ჩემისთანაზე) ესე იგი მტრისთანავე მიტევი მტრებზე (სე) უსწავლავს და ნაწყდელი და ბედი- საგან დამანახებელი არა ვარ? მამ- დეს ვართ? თუთევე გგონიათ ჩვენსა- ჩვენსაგან და, თუ გნებოთ, სან და სან ანარსახსაგან, მარა ფიქრამ ეს უკანასკლ- ვე უფრო მაშინ გეოტკედება, გეგ- დებს სისა-წარგვეთაგანსა და გეგ- მებს უმისხადგან დასამოქლეს და მწარე სიფრცხლეს, როცა შემოგვეხიოს (ნა- მამ არც ასე...), რომ ჩვენი შიომანის და მოქმედების წასახიხივითაც ვრდებთან... უკვდავანა რატომ დაესვა მტრულადობით დიესეში? ნუ თუ მართალი ყველა თვლის ბარიდებ ჩემს „გოგის კულს“ წა- სკითხავდ, თუ რომ ცერბო პირის უმრავლო შეხედვას ვნა არ შეეკრა მისთვის?—არა მტერა! ეს უკველი ასეა, განს ჩვენ გვეჭრავს ადგილი ბუ- სნესა და მისი გამწენისაგან ჩვენი გავსე პოეტები ნიჭი, თუფე ვაუფრე- ლუადვეკე ბუღმა ჩანჩქელის მრავალა სიფრეს ფრადლობათა გამო. ამისათვის თხოვთ ჩვენი ფიქრის საყურათგან, გინ- და უმეტრებაც იყოს იგი, დაუთმოთ მთე- რულადი ადგილი განხეობა!

მართალი-და კარგად დიდი სულ-გრძე- ბობა და მოთმინება უნდა კეს, რომ ამისთანა ახირებული სამღერავი გა- ნიხილოს და წაიკითხოს ბოლომდის. საკვირველია, თქვენმა შვიმ, რედაქციის არა ჰქონდეს უფლები დაბეჭდოს თავის ვახუშტის ისა, რაც თითონ მოს-

სულ კაცი მიდის და ასეთი ბაბის აქეთ: — წაიკითხეთ, დარეინს რა დაუ- წერია? — არა, — როა? — ადამიანი მიმიწინსაგან არის წა- რმოპაელოლო. — როგორ? — ამ როგორზე აქეთ ვამბული ლა- პარაკი, მაგრამ მე ვაფეშურე და და- ნარჩენი ელდარ ვაფევე. ან-კი რა სა- კვირა იყო. მე ეს მახარებდა, რომ დარეინი სხეისაც ვაფევეტებს და ალაპა- რაკებს.

თვით სულეირნი მამანეც ლაპარაკ- კობდენ დარეინზე. ხშირად მქონია- მე თვითონ ვაგზაბებდები ბაბის წე- ნდა მამებთან. ერთს სულეირს მამს ამის გამო ერთი ხსასილოა ამბე- ვადამელო. დარეინის მოძღვრებით ვაგზაბებულმა ახალგაზრდა მოძღვრამ ერთს სადღეზე ვლგებებს ლაპარაკი ჩამოუყვარა თურმე დარეინზე. სხვათა შორის ერთს დარბიხელს მოხუცე- ბულს ვლგებ უთხრა თურმე.

— ეცი, დარეინი რას ამბობს? — ადამიანი მიმიწინსაგან არის შოა- მოპაელოლო. მამ შენი და ჩემი მამა- პაპანი მიმიწინსაგან ყოველთა.

— თქვენი-კი რა მოგახსენოთ, მა-

წინს და რის დაბეჭდვაც შესაძლოა მოიხინა! ვინ ამბობს, თანსწარობა ძირედი კარგია არის, მაგრამ რაღა ჩვენის ვახუშტისად უნდათ დაიწყოთ ამხალა აზრის განსარკილებად ვინდათ თუ არა, ყველას დაუბეჭდეთ მათი ნაწე- რებიო. რა ვეუთო, რომ უნიკინი და უსწავლელი ვართო, იმიტომ უნ- და მოვილოთ ჩვენს ნაშრომას, რომ ვერნილები არა ვართო?..

დმერთო ჩემო, რად ვაძლევენ ჩვენ ამოღენა უფლებას ხელში, რომ ვისაც ვინდა, მხსამოვადებინებთ, ვისაც არა და—ვაგაწეებთ, რაღა! თუ მთავრ საკვი- როდ მოგანიათ ქვეყნისათვის თქვენის ნაწერების კითხვა, ეს ბურთი და ეს მოვიდენ—სტამბები დღეს ბევრია ჩვენ- ში, მიხანდით, დაბეჭდვით და წა- რულდენით საზოგადოებას. ჩვენ ხომ არა არ გელოდებით. ტუთილი სამღე- რავი ვისთვის და არ რისთვის-ღა საკვირა!.. ან მათი უფემური მო- ძღვრებანი შესახებ ვაიანსწარებისა ხომ აღარ დავხარავებოდათ და იქნე- ბოლი თქვენითვის დამშვიდებულნი და აღარც ჩვენგანი მოითხოვდით უფლებილო სულ-გრძობასა და მო- თმინებასა...

თეოდოსიე

წერილი ამბები

— იტალიადგან გადამისწავლეთ რე- სვი თან-ღათან მტრულათა თურმე. წლე- ვისი, მაგალითად, 8,000 კაცი გალა- ხისხუნდა მარტო გენუადგან.

— გაგნში სულ 95 სავარის ფარია- გა. ყველა ამ ფარეკებში მუშაობს შეუ- ყენებოთ, რადგან მომუშავენი ამდენად და ვაგზარის მომეტკასა თხოვლებუნ. ამის გამო 12,000 კაცი უსაქმოდ დარ- ჩინიდა.

— პარიის კრთის თეატრის „La Tosca“-ს წამოადგენსეც ერთი ქალი ვაფედა სხვათა შორის, აქერიადგან მო- სუდა და ისე ჭკვენახა დამოუხესა, რომ მუყურებოდა უქეტკისას დამოუწე- ნებებოთ, რადგან მომუშავენი ამდენად და ვაგზარის მომეტკასა თხოვლებუნ. ამის გამო 12,000 კაცი უსაქმოდ დარ- ჩინიდა.

— პარიის კრთის თეატრის „La Tosca“-ს წამოადგენსეც ერთი ქალი ვაფედა სხვათა შორის, აქერიადგან მო- სუდა და ისე ჭკვენახა დამოუხესა, რომ მუყურებოდა უქეტკისას დამოუწე- ნებებოთ, რადგან მომუშავენი ამდენად და ვაგზარის მომეტკასა თხოვლებუნ. ამის გამო 12,000 კაცი უსაქმოდ დარ- ჩინიდა.

— პარიის კრთის თეატრის „La Tosca“-ს წამოადგენსეც ერთი ქალი ვაფედა სხვათა შორის, აქერიადგან მო- სუდა და ისე ჭკვენახა დამოუხესა, რომ მუყურებოდა უქეტკისას დამოუწე- ნებებოთ, რადგან მომუშავენი ამდენად და ვაგზარის მომეტკასა თხოვლებუნ. ამის გამო 12,000 კაცი უსაქმოდ დარ- ჩინიდა.

— პარიის კრთის თეატრის „La Tosca“-ს წამოადგენსეც ერთი ქალი ვაფედა სხვათა შორის, აქერიადგან მო- სუდა და ისე ჭკვენახა დამოუხესა, რომ მუყურებოდა უქეტკისას დამოუწე- ნებებოთ, რადგან მომუშავენი ამდენად და ვაგზარის მომეტკასა თხოვლებუნ. ამის გამო 12,000 კაცი უსაქმოდ დარ- ჩინიდა.

— პარიის კრთის თეატრის „La Tosca“-ს წამოადგენსეც ერთი ქალი ვაფედა სხვათა შორის, აქერიადგან მო- სუდა და ისე ჭკვენახა დამოუხესა, რომ მუყურებოდა უქეტკისას დამოუწე- ნებებოთ, რადგან მომუშავენი ამდენად და ვაგზარის მომეტკასა თხოვლებუნ. ამის გამო 12,000 კაცი უსაქმოდ დარ- ჩინიდა.

შეუძლიან ინანგარიზონ, რამდენი კორპუსი უნდა გადაეყვანოს საზღვრების რეგულირებაში...

საქმე ნომარბით ყოფა ვაზა. რუსეთის საზღვრების რეგულირებაში...

საქმე ნომარბით ყოფა ვაზა. რუსეთის საზღვრების რეგულირებაში...

საქმე ნომარბით ყოფა ვაზა. რუსეთის საზღვრების რეგულირებაში...

ხელ მიმართა სიტყვით იმ კრებას და სთხოვა დაშლილიყო, რადანაც კრება კანონის წინააღმდეგია...

საქმე ნომარბით ყოფა ვაზა. რუსეთის საზღვრების რეგულირებაში...

საქმე ნომარბით ყოფა ვაზა. რუსეთის საზღვრების რეგულირებაში...

წივეს მარჩალებს. სამოსწავლე ოკლეთის მხარეებში მიმართა წარდგინებით...

საქმე ნომარბით ყოფა ვაზა. რუსეთის საზღვრების რეგულირებაში...

გერძო განცხადება

საუწყებლო მართლმადიდებელი ეკლესიის მიერ...

დაეწყო გასუფთვა

სურული უმომარბის შემდგომი სარჩების...

ქაღისანი

ბ. ბ. ბიარსტარკის და ქ. ვერატი, ტფილისის ქალაქში.

საპროლიტო და სალიბერტარო ბაზით

„ივერიის“

1888 წ. 1-ს იანვრიდან გამოვა ყოველ-დღე გარდა იმ დღეების, რომლებიც შედგებიან კვირის-საქმეების.

Table with 3 columns: Day, Price, and Quantity. Includes rows for 12, 11, 10, 9, 8, 7 days.

საზღვარ-გარე დაბარებული ვილირება—17 მან. მთელის წლით, სოლოის მასწავლებელი...

თუ ტფილისში დაკეთილი გახვითი ტფილისის გარეშე აღრეს-სელ შესვლა ვინმე, უნდა წარმოადგინოს რედაქციის ერთი მანეთი...

უსი განსახლების დაბრუნებისათვის

ს) მუთის კერძულად თითოჯერ სტრუქტურის 8 კმ., პირველ-16 კმ. პ) სრული უკანასკნელი გერქი 30 მანათი...

ხელ-ნაწერი და სავსებით დანიშნული წერილები (კორესპონდენციები) რედაქციის სახელმძღვანელო უნდა გამოგზავნოს...

არა-გულის მარჯვენა-მარჯვენა არ დასაბუღდება ხელ-ნაწერების და წერალების შესახებ რედაქციის არა კანონდობის.

პირდაპირ მაღალკარანებისათვის რედაქციის თავისუფალ იქნება ყოველ-დღე, კვირის-საქმეების გარდა, პირველ საათიდან სამს საათამდე და სადამობით 7-ამ 8 საათამდე.

რედაქცია იმყოფება: ახალ-ბეთისთვის ქუჩა, სახლი შუბლოვისა, № 9.